

Reisverslag Stichting Ghana School Project

14 november Tiznit – Layoome

Het was me het dagje wel.

Gisteravond het reisverslag afgemaakt en op zoek naar een internet café, maar die was onvindbaar.

Tijdens de zoektocht begon mijn maag te borrelen en heb kort daarna even mijn lichaam geleegd op de wc om het netjes te zeggen. Toch gaan we met een goed gevoel om 23.00 uur slapen.

Om 6.30 gaat de wekker en om 7 uur rijden we weer.

Ik ruim de cabine een beetje op want alle pennen er rondgestrooid en vraag Erik een nieuwe cd er in te doen want aan Guus Meeuwis ben ik zo vroeg nog niet aan toe. Erik vraag waar het cd mapje van Klaus is, maar die is weg; Dan dringt het tot ons door, we zijn bestolen!! Na een korte check blijkt er te missen; CD mapje, instructieboekje van de auto en cd speler en wat losse Dirham's ter waarde van 2 euro.

De zonnebrillen en de kleine fotocamera liggen er nog!!

Kortom de schade valt mee, maar we zijn wel geschrokken. In gevolg gaan we de deuren dubbel checken, handig zo, n afstand bediening maar het werkt blijkbaar niet altijd.

Onderweg krijg ik mijn eerste bekeuring, wegens niet stoppen bij een stopbord. Geen bord gezien en er was niemand in de buurt, ach het hoort er bij.

Later bij een tankstation treffen we een konvooi Nederlanders uit Amsterdam. 1 van de jongens ken ik van 15 jaar geleden van een vakantie baantje, Mathijs Timmers, wat is de wereld toch klein.

Zij zijn ook bekeurd met 5 auto's bij het stopbord. Zij hoefde er maar twee te betalen 1 met bon en 1 zonder bon voor de agent, zij kunnen er ook wel om lachen. Ze trakteren ons op een kopje koffie en vertellen dat ze naar Dakar gaan, www.amsterdamdakar.com

Erik voelt zich niet zo fit maar toch weten we Layoome te halen, waar we bij het vliegveld inchecken. In de stad is alles bezet, er is morgen een marathon (midden in de woestijn). Morgen rijden we naar Dakla als Erik weer fit is, maar nu eerst de stad in om dit te versturen.

Het ritje naar de stad is zwaar voor Erik en die gaat zo gauw we terug zijn kruipt hij in bed.

Ik lees nog een beetje en beproef mijn geluk in het restaurant beneden. Ik kies gewoon wat van de kaart en heb geen idee wat het is, ik hou wel van culinaire verrassingen. Het is in ieder geval iets met kip, er staat Poulet bij en mijn Frans is inmiddels zo goed dat ik weet dat kip is. Na 15 minuten te hebben gekeken naar een champions league wedstrijd uit 2004 in het totaal lege restaurant (ben de enige gast) komt mijn eten. Het is een soort warm pita broodje gevuld met kippenvlees bestrooit met kaneel en poedersuiker. Het is ff wennen maar het smaakt niet verkeerd, zitten alleen veel kippenbotjes in. Na dit culinaire hoogstandje ga ik ook naar boven en om 20 uur slapen we allebei.

15 november Layoome-Dakhla

We slapen zo'n 11 uur en vertrekken om 7.30.

Het gaat niet zo best met Erik maar we besluiten er het toch op te wagen en vertrekken naar Dakhla, een rit van zo'n 500 km. Net buiten Layoome herken ik de plek waar Stephan vorig jaar een snelheid bekeuring heeft gekregen, en ze staan er weer....

Maar ook wij hebben inmiddels geleerd hoe het spel wordt gespeeld.

Als je een bord 60 ziet, dan rem je gelijk en zorg je dat je bij het bord al minder dan 60 rijdt, anders heb je geheid een bon te pakken. De Marokkaanse agent weet precies hoe hij het moet versieren.

Zo'n 200 meter verderop zit een agent verstopt achter een bord of struik met een laser gun. Hij meet de snelheid en geeft dit met walkie talkie door aan zijn collega's zo'n kilometer verderop. Je hebt hem totaal niet in de gaten totdat je er vlak bij bent en dan is het te laat. Bij de collega's verderop staan zo'n 4 auto's (Marokkanen) en die krijgen allemaal een bon, gem 400 Dirham (35 euro). We zien gem zo'n 5 controles per dag dus je laat het wel uit je hoofd om hard te rijden.

Ja, collega's: zelfs Erik houd zich netjes aan de verkeersregels! Kortom, misschien moeten we van de werkloze Marokkanen maar verkeersagent maken, dan is het gescheur bij ons ook afgelopen.

Vandaag rijden we echt door de Sahara, soms langs de Atlantische oceaan (zo'n 200 meter) soms door een grote zandbak. Het is onverstelbaar hoeveel soorten zand er zijn. De auto doet goed zijn best en verbruikt 1 liter op 12 km, heel wat meer dan de sprinter van vorig jaar.

De diesel kost in de Sahara maar 45 cent, de Sahara is namelijk een belastingvrije zone. (de Marokkanen hebben het in 1975 ingepikt nadat de Spanjaarden waren vertrokken en wordt door de rest van de wereld niet als onderdeel van Marokko erkend. De Marokkanen hebben er zo'n 100.000 militairen gestationeerd om eventuele opstanden van de Sahawaries (locale bevolking) gelijk te kunnen onderdrukken. Als teken van goede wil hoeven ze geen belasting aan de Marokkaanse overheid te betalen)

Om 14.30 rijden we Dakhla binnen, het ligt op een soort 30 km lange landtong in de zee. De weg er naar toe (aan beide kanten water) geeft een fantastisch plaatje.

Vlak voor de stad ligt een camping waar we gaan overnachten. Er is helaas geen schaduw en de temperatuur is inmiddels gestegen naar zo'n 40 graden. We starten het aggregaat en smullen van onze maaltijden en Senseo koffie.

Onze buurman is een Italiaan op de motor op terugreis vanuit Dakar naar Italië. Hij heeft een klein aapje bij zijn tent, die heeft hij cadeau gehad bij een garage tijdens 1 van zijn

Ghana School Project

info@ghanaschoolproject.nl

www.ghanaschoolproject.nl

Nederland Bank : 902694758

KVK Zwolle 08181565

ANBI erkend

vele lekke banden ergens in Senegal. De aap had zich aan zijn been vastgeklemd en wou niet meer loslaten, daarom heeft hij hem maar mee genomen. In Mauritanië heeft hij hem een paar keer vrij gelaten maar telkens kwam de aap terug gerend. Hoe hij hem over de grens met Europa gaat meenemen weet hij nog niet.

Tegen 5 uur komen ook de mannen van de Amsterdam Dakar rally de camping opgereden en samen kletsen we wat. Vanavond slapen we voor het eerst in de auto. Ik knip een stuk van het muskietennet en plak dat voor de raampjes om de muggen buiten te houden. Om 20.30 is het al 2 uur donker en gaan we slapen.

16 november Dakhla – Nouadhibou

We hebben de wekker op 6.30 gezet en het begint net licht te worden. We hebben aardig goed geslapen in de auto en vertrekken redelijk fit om 7 uur richting de grens met Mauritanië. Met Erik gaat het inmiddels weer wat beter. De weg naar de grens is 450 km er voert je door 1 grote leegte. Het is er echt stil er is ook niets, zelf geen kleine dorpjes. Behalve zo'n 10 auto's zien we wel veel dromedarissen.

Het is soms wel wat beangstigend, als je hier auto pech krijgt ben je echt alleen. De gedachte dat morgen hier ook de mannen van de Amsterdam Dakar rally voorbij komen maakt mij wat rustiger.

In de Renault die we rijden zit veel elektronica, heel anders dan de ouderwets Mercedes van vorig jaar, en de buitentemperatuur stijgt inmiddels naar zo'n 40 graden.

Het gaat allemaal goed en om 12.30 zijn we aan de Marokkaanse zijde van de grens, het is er erg rustig.

Terwijl ik alle posten afloop (Gendarmerie, douane en politie) voor stempels en formulieren doorzoekt een politieman in het bijzijn van Erik de auto. Onder de matras vind hij onze bifi worstjes (heerlijk als ontbijt op stokbrood), hij begrijpt niet wat het is.

Erik legt het in zijn beste Frans uit "Dry meat", uit eindelijk opent de man de verpakking en proeft een stuk. Met een lelijk gezicht spuugt hij het weer uit en met een hoestbonbon voor de smaak is de controle voorbij. Een makkie.

We rijden de slagboom door en komen dan in het niemandsland. Het ligt er vol met mijnen want Marokko en Mauritanië hebben ruzie om de Sahara. Er ligt er ook geen weg en daarom huren we er een gids is. 1 man komt bij ons in de auto en 1 rijdt voorop in een andere auto. Als er toch een mijn ligt gaat hij er eerst aan. Het stuk is 6 kilometer lang en ligt vol met zand, rotsen en autowrakken, geeft niet echt een leuk gevoel. Na een rit van 15 minuten komen we bij de Mauritanise grens aan. Er staat een file van zo'n 30 auto en vrachtwagens en we moeten 2 uur wachten. Er is nergens schaduw en inmiddels 44 graden, echt zomerweer. Tijdens het wachten regelt de gids tegen commissie vast de auto verzekering in Mauritanië (onze groene kaart geldt hier niet). Als we eindelijk aan de beurt zijn gaat het redelijk snel. Na wat cadeaus (agenda en t shirt) wordt de auto nog gecontroleerd op alcohol (verboden in de islamitische republiek Mauritanië) en zijn we er een 40 minuten later door en op weg naar Nouadhibou. We nemen onze intrek in dezelfde camping als vorig jaar, maar huren er een kamer bij. Erik kiest ervoor in de auto te slapen en ik in de kamer. De auto is 10 keer schoner dan mijn kamer.

We gaan koken en dat trekt gelijk de eigenaar aan. Hij wil het aggregaat kopen, die wordt toch volgens hem bij de grens in beslag te genomen en kan hem maar beter hier verkopen, we gaan er niet op in.

Later komen er nog meer local's en willen alles kopen met een stekker eraan. We verkopen niets want we hebben alles zelf nodig in Ghana. 's avonds gaan we nog geld wisselen en gaan naar een internetcafé, rond 22 uur gaan we naar bed.

17 november Nouadhibou -Nouadchott

We zijn weer vroeg op kopen wat brood en vertrekken richting de hoofdstad, Nouadchott, een rit van 450 kilometer. Het landschap is erg eentonig, zand, zand en nog eens zand. We worden 11 keer gecontroleerd en iedere post loopt te zeuren om cadeaus. Rond 10 uur parkeren we aan de kant van de weg en ga ik poepen in de woestijn, een hele operatie. Eerst mijn plastik handschoentjes aan, rol wc papier en vochtige doekjes mee, windrichting bepalen en dan hurken. Na afloop handen desinfecteren en we kunnen er weer tegen aan voor vandaag. Ik vind dat fijner dan op zo'n smerig wc die al een week niet is schoon gemaakt. Rond 15 uur komen we aan in de hoofdstad en nemen we intrek in Auberge de Sahara.

We slepen de magnetron het koffieapparaat mee naar onze kamer en gaan daar koken. Erik verzorgt de warme hap en ik regel wat brood en fruit in de locale supermarkt. Vandaag eten we rijst met saté, mmmhhh lekker. Daarna is het tijd voor koffie. We zijn inmiddels ook 2 Nederlanders tegen gekomen in de Auberge, Ivo en Aart, en die vallen om van verbazing als we ze een kopje Senseo koffie voorschotelen. Er is bij Ivo en Aart ingebroken in de auto en nu zijn ze hun autopapieren kwijt en een tas met kleren van Ivo, hij is nu nog maar in bezit van 2 boxers (en ook nog aan de schijt). We kunnen hem nog blij maken met een vacan solei trui en samen brengen we de avond door. Het licht valt voor een uur uit en we bedenken dat we geen lampen hebben meegebracht voor het aggregaat. Bij een gezellig kaarsje krijgt Ivo bericht dat een Nederlandse leraar die hier woont hun auto papieren heeft gevonden, een erg raar verhaal, maar een uur later staat hij op de stoep en hebben de jongens de meeste papieren terug. De rest blijft verdwenen. Zijn gaan ook morgen richting Mali en we wisselen telefoonnummers uit, je weet maar nooit.

18 november Nouadchott – Ayoun el Trois

Vandaag staat de koninginnenrit van de reis op het programma, 820 km met het laatste gedeelte slechte weg. Om 6 uur zitten we al in de auto en zijn onderweg.

Vandaag worden we 27 keer gecontroleerd oftewel roadblocks en raken bijna al onze affiche kwijt. We hebben thuis een a4 gemaakt met al onze gegevens er op, NAW, paspoort nummer, gegevens ouders enz., want dat willen ze overal weten. Ze troggelen ons aardig wat cadeaus af maar de reis loopt voorspoedig. Rond 16.00 uur komen we aan in Tarfane, de laatste grote stad voor Ayoun, nu nog 150 km.

We hebben nog 2,5 uur voordat het donker wordt. In Tarfane begint zoals de Nederlandse leraar het gisteren noemde, al Quida land, en inderdaad er rijden taxi's rond met posters van Binladen. Midden in het dorp worden we weer eens aangehouden. Een politiemann legt ons iets uit wat we niet verstaan. Het enigste wat we begrijpen zijn de woorden 5, euro en gids, nou daar beginnen we niet aan.

We zeggen hartelijk nee dank je en rijden door. Dan komt er opeens water aan beide kanten van de weg te staan en zijn de huizen die we zien allemaal verlaten. Nu beginnen we te twifelen. Verderop vragen we aan 2 jongens die lopen of dit de weg naar Ayoun is, en inderdaad we zitten goed en rijden verder. Na 3 kilometer komt het water wel heel dicht bij en is er ook geen mogelijkheid meer om de auto te keren, we

rijden dapper door. En dan..... ligt er een enorme bal zand op de weg als blokkade en kunnen we niet verder. Of toch? Aan de zijkant heeft iemand er wat weg gegraven en is het "maar 50 cm" hoog. Wat te doen? We staan voor een enorm dilemma; als we terug gaan komen we nooit voor donker binnen en die zandbult is te hoog voor onze Renault. Na wikken en wegen gaan we er toch voor.

Na een aanloop kom ik in de 2e versnelling op de bult aangereden en wordt ik gelanceerd en vlieg er over heen, nu blijven gassen om niet vast te komen zitten. We redden het. Ik stop de auto om Erik weer te laten instappen. Ik vraag me zelf af of dit niet een beetje teveel avontuur is.

We rijden verder en langzaam trekt het water wat weg en zien we wat bewoonde huizen, maar dan ligt er weer een zandblokkade. Gelukkig kunnen hier omheen rijden en 500 meter zien we een auto staan.

Wat een opluchting, er staan ook mensen bij, weer in de bewoonde wereld. Ze kijken er verbaasd als ze zien waar wij vandaan komen. We zijn weer op weg en de race om voor het donker binnen te zijn loopt weer. De weg wordt steeds slechter en we moeten langzamer rijden, zo'n 60 km/h. Er zitten gaten in de weg waar je als fietsers in zou kunnen verdwijnen, zo groot. Langzaam wordt het donker en om 18.30 uur moeten we nog zo'n 50 km. Dan midden in de leegte weer een roadblock van de gendarmerie. Ik moet uitstappen en hij wil de auto inspecteren. Ik voel me erg ongemakkelijk en onveilig en we moeten 5 cadeaus afgeven, wat een kut land. Bij het weggaan meldt hij dat er over 3 km iets is, we begrijpen niet wat. Langzaam rijden we verder en inderdaad na 4 km is er iets, of beter gezegd niets. De complete weg is weggespoeld en er ligt in de midden een beton plaat. Boven op de betonplaat staat een auto die dat te laat in de gaten had, Total loss. Met stuurmanskunst komen we er langs en worden we toch best wel zenuwachtig. Dit is nou niet echt een vakantie reisje.

Dan worden we weer aangehouden door de politie en blijkt dat we in Ayoun el Trois zijn aangekomen,

We zijn echt blij en er valt een last van onze schouders. We zijn om 19.30 uur bij onze slaappleats, een soort hotel. We slepen onze keukeninrichting weer mee op de kamer en gaan koken. Telkens als we de magnetron aandoen wordt de verlichting een stuk minder. Als de verlichting weer feller wordt is het eten klaar. Echt veel honger hebben we niet en om 20.30 uur vallen we uitgeput in slaap.

19 november Ayoun el Trois – Bamako

Om 7 uur gaat de wekker en blijkt het al licht te zijn buiten.

We ruimen onze spullen op en kopen wat brood voor het ontbijt.

In de stad proberen we fotokopieën van onze laatste 3 affies te maken, maar nergens is een kopieerapparaat te bekennen. Dan maar zo naar de grens.

2 kilometer buiten het dorp alweer de eerste controle en weer een affies kwijt.

Het is ongeveer 100 kilometer tot aan de grens.

We passeren een aantal onbemande roadblocks en rijden en stapvoets voorbij, niemand te zien? Dan wegwezen. Om 9.30 uur zijn we bij de politiepost voor de grens, de paspoorten worden gestempeld en ik regel een autoverzekering voor Mali en Burkina.

We rijden verder en opeens wappert de vlag van Mali! Erik is blij, ik niet. We hebben een douane post gemist en daardoor geen stempel in onze "carnet de Passage", een soort waarborgbrief waarmee je een auto het land in mag zonder deze te hoeven in te voeren (en belasting te betalen). We draaien de auto en gaan weer terug naar Mauritanië, de

Ghana School Project

info@ghanaschoolproject.nl

www.ghanaschoolproject.nl

Nederland Bank : 902694758

KVK Zwolle 08181565

ANBI erkend

politieaan kijkt verbaasd en opent weer de poort. Zaak uitgelegd en een locale man rijdt met ons mee naar de douane, zo'n 18 kilometer terug. Erik praat in zijn beste Frans met hem. Hij blijkt in 1957 al eens Nederland te zijn geweest en tegenover iedere inwoner in Mauritanië zijn er 6000 koeien, leuk om te weten. Ook de melk opbrengst wordt besproken, blijkbaar is het een boer. Na 15 minuten zijn we bij de douanepost, maar weer verwarring. Hij wil het stempel entree geven (binnenkomst) maar ik heb Sortie (uitgang) nodig, want we komen uit de verkeerde richting. Na wat handen voeten werk toch de goede stempel en een half uur later zijn we weer aan de grens. De politieaan ziet ons al aankomen en opent de poort en zwaait ons vriendelijk uit. Zo, nu echt naar Mali.

We stoppen bij de slagboom van Mali en leggen uit waarom we een uur geleden eerst omdraaide, de man vind het grappig en na een formulier te hebben ingevuld worden de paspoorten afgestempeld en kunnen we 50 meter verder rijden voor de douane. We stoppen voor de hut en een geüniformeerde man met 5 handlangers komen de auto inspecteren. Ze willen direct 6 agenda's, ik geef ze maar want ik heb een stempel in mijn Carnet nodig. Als de achterdeuren opengaan denken ze dat ze in een winkel zijn belandt en beginnen te graaien en uit te laden. Ik krijg met veel gescheld Erik's winterjas terug. De schade: 6 agenda's, 4 t shirts, 1 chocolade letter(inmiddels gesmolten) en 1 maaltijd Babi pangang.

Ze beginnen te zeuren dat de t shirts niet passen maar ik wil een stempel in mijn Carnet. Blijkt dat daarvoor op het regiokantoor 65 kilometer verderop moet zijn. Alle cadeaus voor niets. Scheldend loop ik naar de auto en hoop dat ze lekker eten van de babi pangang (varkensvlees) als moslim.

We moeten naar Niore, slik. Ik bereidt Erik vast voor op wat gaat gebeuren. Vorig jaar hebben we daar ook gestaan en was het heel vervelend, ze proberden toen zelfs onze matrassen in beslag te nemen.

De 65 km duren lang en met lood in de schoenen draai ik de parkeerplaats op. Voor de deur wordt ik opgewacht door een stel sjacheraars. Erik blijft in de bus met deuren op slot.

Ik bereidt me op het ergste voor en direct wordt me verteld dat mijn papieren niet juist zijn. Ik begin terug te blaffen en wonder boven wonder wordt ik direct bij een douane ambtenaar met gouden strepen op de schouder binnen gelaten. Hij kijkt naar het Carnet en zet er een stempel in! Ik kan mijn ogen niet geloven, hij heeft de auto niet eens gezien. Hij geeft de carnet terug en zegt dat ik kan vertrekken. Ik loop zo snel als ik kan naar buiten en roep naar Erik die net aan een sigaretje is begonnen, instappen.

In 3 seconden zijn we ingestapt, motor gestart en zijn we onderweg.

Ik ben helemaal opgetogen, een last valt van mijn schouders. Na het drama van vorig jaar wat een uur duurde, nu nog geen 5 minuten. Na 1 km de volgende controle, de man zegt dat ik een liaster passe nodig heb en dat het carnet niet geldt. Ik zeg van wel en wijs op de stempel. Na 3 keer beide hetzelfde te hebben gezegd denkt de man dat ik niet goed wijs ben en openend de poort. Lastige buitenlanders die geen Frans spreken, daar is geen eer aan te halen. Na 3 km wisselen we, Erik gaat rijden en ik doen nog een dansje van blijdschap. Het is nog 400 km naar Bamako maar die gaan gemakkelijk, bijna de hele weg is een tolweg aangelegd door de Europese unie. We betalen 3euro voor 300km, genieten we toch nog een keer van onze Europese belasting bijdrage.

Om 16.30 uur staan we voor Bamako (1,3 mil inwoners) en rijden we de stad in en net als vorig jaar rijden we verkeerd. We komen uit het noorden en toch rijden we via het

zuiden de stad in en langzaam herken ik weer wat dingen. Na 10 minuten staan we voor ons hotel en begint het donker te worden. Het blijkt dat ons hotel vol is!! Een lokale sjacheraar brengt ons naar een ander hotel, waar ze ons aanbieden een slaapplek in een tent. Daar hebben we geen zin in een gaan op zoek in onze "bijbel" (Lonely planet West Afrika) naar een ander hotel. Uiteindelijk komen we uit Hotel Djenne, helemaal met Afrikaanse kunst ingericht. Er is geen bar, maar een jongen rent naar een kiosk verderop en 10 minuten later zitten we aan ons eerste biertje sinds ons vertrek uit Heino, heerlijk. Morgen een rustdag in Bamako, even genieten want we hebben in de afgelopen 10 dagen 6600 kilometer gereden.